

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (treće prošireno vijeće)

14. rujna 2015. *

„Tužba za poništenje – Vlastita sredstva Unije – Financijska odgovornost država članica – Obveza uplate Komisiji iznosa koji odgovara gubitku vlastitih sredstava – Komisijin dopis – Akt koji se ne može pobijati – Nedopuštenost“

U predmetu T-585/14,

Republika Slovenija, koju zastupa L. Bembič, u svojstvu agenta,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju P. Ondrůšek, M. Wasmeier i M. Žebre, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva za poništenje navodne odluke Komisijine Glavne uprave za proračun sadržane u dopisu BUDG/B/03MV D (2014) 1782918 od 2. lipnja 2014. kojom je potonja utvrdila, s jedne strane, da je Republika Slovenija financijski odgovorna za gubitak tradicionalnih vlastitih sredstava za proračun Europske unije u povodu izdavanja uvozne dozvole za šećer za 2011. godinu i, s druge strane, da ta država članica mora staviti na raspolaganje u proračun Unije iznos istovrijedan gubitku tradicionalnih vlastitih sredstava,

OPĆI SUD (treće prošireno vijeće),

u sastavu: S. Papasavvas, predsjednik, N. J. Forwood, I. Labucka, E. Bieliūnas (izvjestitelj) i V. Kreuschitz, suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

Rješenje

Okolnosti spora

- 1 Društvo slovenskog prava Kandid d. o. o. podnijelo je 7. listopada 2011. Agenciji Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja (Agencija Republike Slovenije za poljoprivredna tržišta i ruralni razvoj, u daljnjem tekstu: Agencija) zahtjev za izdavanje uvozne dozvole za 3000 tona šećera.

* Jezik postupka: slovenski

- 2 Agencija je 10. listopada 2011. putem informatičke aplikacije „Agricultural Market Information Quota“ (u daljnjem tekstu: AMIS-Quota) uputila Europskoj komisiji priopćenje u skladu s člankom 9. stavkom 1. točkom (a) Uredbe Komisije (EZ) br. 891/2009 od 25. rujna 2009. o otvaranju i predviđanju upravljanja određenim carinskim kvotama Zajednice u sektoru šećera (SL L 254, str. 82.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 19., str. 340.). U toj je obavijesti Agencija obavijestila Komisiju da je društvo Kandit podnijelo zahtjev za uvozne dozvole za 3000 tona šećera podrijetlom iz Hrvatske u okviru carinske kvote br. 09.4328.
- 3 Agencija je 24. listopada 2011. izdala društvu Kandit uvoznu dozvolu koja se odnosila na šećer podrijetlom iz Hrvatske i na carinsku kvotu br. 09.4328.
- 4 Dana 2. studenoga 2011. Agencija je, sukladno članku 9. stavku 2. točki (i) Uredbe br. 891/2009, i putem aplikacije AMIS-Quota obavijestila Komisiju da je društvu Kandit izdala navedenu dozvolu.
- 5 Dana 7. studenoga 2011. društvo Kandit pokušalo je prvi put uvesti šećer u Sloveniju na temelju dozvole koja mu je izdana. Međutim, tom je prigodom slovenska carinska uprava utvrdila da je predmetni šećer podrijetlom iz Srbije i da je stoga u uvoznoj dozvoli koju je predložilo društvo Kandit, a koja se odnosila na Hrvatsku i carinsku kvotu br. 09.4328, navedena pogrešna zemlja podrijetla, pogrešna država izvora i pogrešan broj carinske kvote. Nakon što ju je Agencija obavijestila da je počinjena administrativna pogreška, slovenska carinska uprava odobrila je uvoz 71 tone šećera.
- 6 Istog dana, to jest prije završetka razdoblja predviđenog u članku 9. stavku 2. točki (i) Uredbe br. 891/2009 za obavješćavanje Komisije o izdanim dozvolama, Agencija je u aplikaciji AMIS-Quota ispravila priopćenje Komisiji o stvarno izdanoj uvoznoj dozvoli kako bi pojasnila da je ona izdana za uvoz šećera podrijetlom iz Srbije u okviru carinske kvote br. 09.4326.
- 7 Agencija je elektroničkom poštom istoga dana obavijestila Komisiju da je napravila taj ispravak. Agencija je također obavijestila potonju da je morala ispraviti priopćenje od 10. listopada 2011. navedeno u točki 2. ovog rješenja, ali da je razdoblje iz članka 9. stavka 1. Uredbe br. 891/2009 za obavješćavanje o zahtjevima za izdavanje uvoznih dozvola isteklo.
- 8 Komisijine službe također su 7. studenoga 2011. obavijestile Agenciju da više nije moguće retroaktivno ispraviti pogrešku počinjenu u priopćenju od 10. listopada 2011.
- 9 Razmjena dopisa između slovenskih vlasti i Komisijinih službi nastavljena je u 2012. i 2014. godini.
- 10 Dopisom od 2. lipnja 2014. (u daljnjem tekstu: pobijani dopis) ravnatelj uprave „Vlastiti resursi i financijsko programiranje“ Komisijine Glavne uprave za proračun (u daljnjem tekstu: ravnatelj) upozorio je na administrativnu pogrešku koja se dogodila. Istaknuo je da količine koje su uvezene s dozvolom, ali nisu bile opravdane, ne mogu spadati u kvotu sniženih carina i za njih treba plaćati uobičajenu carinsku pristojbu.
- 11 U pobijanom dopisu ravnatelj je također objasnio da su slovenske vlasti izdale nevažeću uvoznu dozvolu za kvotu br. 09.4326 (Srbija), za koju nije bilo odgovarajućeg priopćenja. S tim u svezi, podsjetio je da članak 7. stavak 1. Uredbe Komisije (EZ) br. 1301/2006 od 31. kolovoza 2006. o utvrđivanju zajedničkih pravila za upravljanje uvoznim carinskim kvotama za poljoprivredne proizvode kojima upravlja sustav uvoznih dozvola (SL 328, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 24., str. 145.) jasno predviđa da se uvozne dozvole ne izdaju za količine za koje Komisiji nije dostavljena obavijest. Također je naveo da Komisija nije mogla ispraviti počinjenu pogrešku jer, s jedne strane, pogreške koje su počinili izvođači nije moguće uzeti u obzir za moguće korekcije i, s druge strane, predmetna pogreška priopćena je po završetku postupka validacije priopćenja.

- 12 Ravnatelj je na temelju toga zaključio da je količina do 3000 tona šećera mogla biti uvezena izvan kvote da je uvozna dozvola u potpunosti iskorištena. Dodao je da je maksimalni gubitak tradicionalnih vlastitih sredstava koji je mogao nastati iznosio 1,257 milijuna eura jer je poseban iznos carinske pristojbe za uvoz šećera bio određen na 419 eura po neto toni. Zatražio je od slovenskih vlasti da za proračun Unije stave na raspolaganje iznos gubitka tradicionalnih vlastitih sredstava za koji su one financijski odgovorne i koji je mogao proizići iz počinjene pogreške. Kako bi ograničio iznos zateznih kamata predviđenih u članku 11. izmijenjene Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1150/2000 od 22. svibnja 2000. o provedbi Odluke 2007/436/EZ, Euratom o sustavu vlastitih sredstava Europskih zajednica (SL 130, str. 1.), savjetovao je slovenskim vlastima da djeluju što je brže moguće. Naveo je da o svim računovodstvenim elementima treba obavijestiti Komisijine službe kako bi im se omogućilo da izračunaju zatezne kamate. U tu je svrhu pobijanom dopisu priložena tablica koju je trebalo ispuniti.

Postupak

- 13 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 4. kolovoza 2014. Republika Slovenija pokrenula je ovaj postupak.
- 14 Republika Slovenija u tužbi je zahtijevala, primjenom članka 51. stavka 1. drugog podstavka Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991., da o predmetu odlučuje vijeće sastavljeno od najmanje pet sudaca.
- 15 Komisija je zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 13. studenoga 2010. istaknula prigovor nedopuštenosti na temelju članka 114. stavka 1. Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991.
- 16 Republika Slovenija 6. veljače 2015. podnijela je očitovanje o tom prigovoru nedopuštenosti.
- 17 Aktima podnesenima tajništvu Općeg suda 28. studenoga 2014. i 13. ožujka 2015. Portugalska Republika i Kraljevina Španjolska zatražile su intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevu za poništenje Republike Slovenije, sukladno članku 115. Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991.
- 18 Uzimajući u obzir zahtjev naveden u točki 14. ovog rješenja i tekst članka 51. stavka 1. drugog podstavka Poslovnika Općeg suda od 2. svibnja 1991., Opći je sud 17. lipnja 2015. dodijelio predmet trećem proširenom vijeću.

Zahtjevi stranaka

- 19 Republika Slovenija u tužbi zahtijeva od Općeg suda da:
- poništi navodnu odluku Komisijine Glavne uprave za proračun sadržanu u pobijanom dopisu;
  - naloži Komisiji snošenje troškova.
- 20 U prigovoru nedopuštenosti Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbaci tužbu kao nedopuštenu;
  - naloži Republici Sloveniji snošenje troškova.
- 21 U svojem očitovanju o prigovoru nedopuštenosti tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije prigovor nedopuštenosti koji je istaknula Komisija;
  - podredno, odluku o prigovoru nedopuštenosti spoji s odlukom o meritumu.

Pravo

- 22 U skladu s člankom 130. stavkom 1. Poslovnika Općeg suda, ako tuženik to zatraži, Opći sud može odlučivati o nedopuštenosti ili nenadležnosti bez ulaženja u raspravljanje o meritumu. U ovom slučaju Opći sud smatra da raspolaže s dovoljno podataka u spisu te će odlučiti bez nastavljavanja postupka.
- 23 Komisija tvrdi da je tužba nedopuštena na temelju toga što ni sadržaj pobijanog dopisa ni kontekst njegova donošenja niti njene ovlasti ne daju naznake da dopis sadrži obvezujuću odluku ili da proizvodi obvezujuće pravne učinke. Ona također tvrdi da pobijani dopis ima pripremni karakter odnosno da potvrđuje prethodni dopis.
- 24 Republika Slovenija osporava Komisijine argumente. Kao prvo, tvrdi da je pobijani dopis izradila Komisija, koja je institucija Unije. Kao drugo, ističe da je morala provesti zahtjeve sadržane u tom dopisu. Kao treće, tvrdi da pobijani dopis proizvodi obvezujuće učinke. Naime, u tom je dopisu Komisija, u nedostatku pravne osnove, dala konačne ocjene kojima joj je naložila da za proračun Unije stavi na raspolaganje iznos gubitka vlastitih sredstava koji je nastao u predmetnom slučaju. Nadalje, pobijani dopis proizvodi pravne učinke glede trećih osoba. Kao četvrto, Republika Slovenija tvrdi da je Komisija prekoračila ovlasti jer je donijela odluku koja nema temelj u pravu Unije. Kao peto, osporava moguću pripremnu ili potvrdnu narav pobijanog dopisa.
- 25 Iz ustaljene sudske prakse razvijene u okviru tužbi za poništenje koje su podnijele države članice ili institucije proizlazi da se sve odredbe koje su donijele institucije čija je svrha proizvesti obvezujuće pravne učinke, neovisno o svojem obliku, smatraju aktima koji se mogu pobijati u smislu članka 263. UFEU-a (vidjeti presudu od 13. listopada 2011., *Deutsche Post i Njemačka/Komisija*, C-463/10 P i C-475/10 P, Zb., EU:C:2011:656, t. 36. i navedenu sudsku praksu).
- 26 U skladu sa sudskom praksom, iz sudskog nadzora iz članka 263. UFEU-a nisu izuzeti samo pripremni akti, nego i svi akti koji ne proizvode obvezujuće pravne učinke, kao što su potvrđujući akti i posve provedbeni akti, obične preporuke i mišljenja i, u načelu, interne upute (vidjeti u tom smislu rješenje od 14. svibnja 2012., *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Komisija*, C-477/11 P, EU:C:2012:292, t. 52. i navedenu sudsku praksu).
- 27 Isto tako, u skladu sa sudskom praksom, valja se osvrnuti na sadržaj mjere čije se poništenje traži da bi se utvrdilo može li ona biti predmet tužbe, s time da načelno nije važan oblik u kojemu je donesena (vidjeti rješenje od 26. siječnja 2011., *FIBE/Parlament*, T-550/10, EU:T:2011:19, t. 17. i navedenu sudsku praksu).
- 28 U ovom slučaju, kao prvo, treba napomenuti da, sukladno članku 2. stavku 1. točki (a) Odluke Vijeća od 7. lipnja 2007. o sustavu vlastitih sredstava Europskih zajednica (2007/436/EZ, Euratom) (SL L 163, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 15., str. 141.), sljedeći prihodi čine vlastita sredstva koja se unose u opći proračun Europske unije: pristojbe, premije, dodatni ili kompenzacijski iznosi, dodatni iznosi ili faktori, carine Zajedničke carinske tarife i ostala davanja koje utvrde ili trebaju utvrditi institucije Unije u pogledu trgovanja s državama nečlanicama, carine na proizvode prema isteklom Ugovoru o osnivanju Europske zajednice za ugljen i čelik kao i doprinose i druga davanja propisana u okviru zajedničkog uređenja tržišta za šećer.
- 29 Kao što to proizlazi iz članka 8. stavka 1. Odluke 2007/436, države članice prikupljaju vlastita sredstva Unije iz članka 2. stavka 1. točke (a) navedene odluke i imaju obvezu staviti ih na raspolaganje Komisiji (vidjeti, po analogiji, presude od 15. studenoga 2005., *Komisija/Danska*, C-392/02, Zb., EU:C:2005:683, t. 55. i od 8. srpnja 2010., *Komisija/Italija*, C-334/08, Zb., EU:C:2010:414, t. 40.).
- 30 Štoviše, prema sudskoj praksi Suda, države članice imaju obvezu utvrditi vlastita sredstva Unije. Naime članak 2. stavak 1. Uredbe br. 1150/2000 treba tumačiti na način da države članice ne mogu odustati od utvrđivanja tražbina, čak i ako ih osporavaju; u suprotnom bi trebalo prihvatiti da se financijska

ravnoteža Unije, makar i samo privremeno, može poremetiti ponašanjem države članice (presuda od 17. ožujka 2011., Komisija/Portugal, C-23/10, EU:C:2011:160, t. 58.; vidjeti također, po analogiji, presudu Komisija/Danska, t. 29. *supra*, EU:C:2005:683, t. 60.).

- 31 Osim toga, članak 9. stavak 1. Uredbe br. 1150/2000 u biti predviđa da svaka država članica odobrava iznos vlastitih sredstava na račun otvoren na ime Komisije pri državnoj riznici, odnosno pri drugom tijelu koje je imenovala.
- 32 Nadalje, na temelju članka 17. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 1150/2000, države članice poduzimaju sve potrebne mjere kako bi osigurale da iznos prava utvrđenih na temelju članka 2. te uredbe bude stavljen na raspolaganje Komisiji. Države članice oslobođene su te obveze samo ako do naplate nije došlo zbog više sile ili ako se potvrdi da je ona definitivno nemoguća zbog drugih razloga koji im se ne mogu pripisati (vidjeti presudu Komisija/Italija, t. 29. *supra*, EU:C:2010:414, t. 35. i navedenu sudsku praksu).
- 33 Naposljetku, država članica koja ne utvrdi pravo Unije na vlastita sredstva i ne stavi odgovarajući iznos na raspolaganje Komisiji, a da nije ispunjen nijedan od uvjeta propisanih u članku 17. stavku 2. Uredbe br. 1150/2000, ne ispunjava svoje obveze na temelju prava Unije (vidjeti presudu od 3. travnja 2014., Komisija/Ujedinjena Kraljevina, C-60/13, EU:C:2014:219, t. 50. i navedenu sudsku praksu).
- 34 Dakle, iz odredaba Odluke 2007/436 i Uredbe br. 1150/2000 izravno proizlazi da je zadaća samih država članica da ocijene postojanje gubitka tradicionalnih vlastitih sredstava kao i obveze plaćanja takvih sredstava. Na njima je da utvrde tradicionalna vlastita sredstva Unije i stave ih na raspolaganje ako su ispunjeni uvjeti predviđeni tim aktima, a da nije potrebna Komisijina odluka. Provedba obveze stavljanja na raspolaganje vlastitih sredstava, predviđena tim tekstovima, spada u odgovornost država članica.
- 35 Odgovornost vlasti država članica u pogledu stavljanja na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava potvrđuje, s jedne strane, uvodna izjava 2. Uredbe br. 1150/2000, u kojoj se navodi da Unija mora imati vlastita sredstva iz članka 2. Odluke 2007/436 na raspolaganju pod najboljim mogućim uvjetima i, s druge strane, zahtjev da se osigura brzo i učinkovito stavljanje na raspolaganje vlastitih sredstava Unije (vidjeti u tom smislu rješenje od 4. listopada 2007., Finska/Komisija, C-457/06 P, EU:C:2007:582, t. 39. i navedenu sudsku praksu).
- 36 Kao drugo, treba napomenuti da Odluka 2007/436 i Uredba br. 1150/2000 ne predviđaju nikakav poseban postupak nakon kojega bi Komisija morala donijeti odluku o obvezi država članica da tradicionalna vlastita sredstva stave na raspolaganje za proračun Unije.
- 37 Naime, osobito iz uvodnih izjava 10. i 20. te članaka 18. i 19. Uredbe br. 1150/2000 proizlazi da je Komisija nadležna za praćenje i kontrolu djelovanja država članica, prema potrebi obavljanjem provjera na licu mjesta.
- 38 Međutim, nijedna odredba Odluke 2007/436 i Uredbe br. 1150/2000 ne dodjeljuje Komisiji ovlast da rješenjem odlučuje o obvezi stavljanja na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava koja je predviđena tim tekstovima.
- 39 Štoviše, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se, sukladno sustavu ustanovljenom člancima 258. do 260. UFEU-a, prava i obveze država članica mogu odrediti i njihovo postupanje ocijeniti samo presudom Suda (presude od 29. rujna 1998., Komisija/Njemačka, C-191/95, Zb., str. I-5449., t. 45. i od 15. siječnja 2014., Komisija/Portugal, C-292/11 P, Zb., EU:C:2014:3, t. 49.).

- 40 Komisija stoga u okviru svoje zadaće nadzora provedbe obveze stavljanja na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava država članica, koja proizlazi iz Odluke 2007/436 i Uredbe br. 1150/2000, ne može dovoditi u pitanje isključivu nadležnost Suda da odlučuje o sukladnosti postupanja s navedenim propisom.
- 41 Iz toga slijedi da, kada postoji spor između Komisije i države članice o tome je li postupanje u skladu s obvezom stavljanja na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava iz Odluke 2007/436 i Uredbe br. 1150/2000, Komisija ne može donošenjem odluke sama konačno odlučiti o takvom sporu.
- 42 Prema tome, budući da ne postoji odredba koja bi ovlastila Komisiju za donošenje akta kojim bi državi članici bilo naloženo da stavi na raspolaganje vlastita sredstva, može se smatrati da pobijani dopis ima samo informativnu vrijednost i da predstavlja samo poziv upućen Republici Sloveniji.
- 43 Naime, Komisijino mišljenje u pobijanom dopisu ne proizvodi obvezujuće pravne učinke jer primjena odredaba Unije o stavljanju na raspolaganje vlastitih sredstava prije svega i primarno spada u odgovornost država članica i jer nijedna od odredaba Odluke 2007/436 i Uredbe br. 1150/2000, donesenih u tom području, ne dodjeljuje Komisiji nadležnost za donošenje odluke o njihovom tumačenju, s obzirom na to da ona ima samo mogućnost, koja joj je uvijek na raspolaganju, da izrazi svoje mišljenje, koje ni u kojem slučaju ne obvezuje nacionalne vlasti (vidjeti u tom smislu presude od 17. svibnja 1989., Italija/Komisija, 151/88, Zb., EU:T:1998:201, t. 22. i od 13. lipnja 1991., Sunzest/Komisija, C-50/90, Zb., EU:C:1991:253, t. 13. i navedenu sudsku praksu).
- 44 Drugim riječima, za stavljanje na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava odgovorne su države članice, dok Komisija može samo izraziti svoje mišljenje koje ne obvezuje države članice, a izražavanje tog mišljenja ulazi u okvir suradnje između Komisije i vlasti država članica odgovornih za primjenu propisa Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 15. rujna 1998., Oleifici Italiani in Fratelli Rubino/Komisija, T-54/96, Zb., EU:T:1998:204, t. 51. i navedenu sudsku praksu).
- 45 S tim u svezi, treba dodati da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, neobvezujuća narav zauzimanja stajališta institucije Unije ne može biti dovedena u pitanje zbog činjenice da mu je vlada na koju se akt odnosi udovoljila (vidjeti rješenje od 5. rujna 2006., Comunidad autónoma de Madrid i Mintra/Komisija, T-148/05, EU:T:2006:234, t. 43. i navedenu sudsku praksu).
- 46 Kao treće, treba napomenuti da – s obzirom na to da je jedini cilj predsudske faze postupka zbog povrede obveze iz članka 258. UFEU-a omogućiti državi članici da se dobrovoljno uskladi sa zahtjevima Ugovora ili, gdje je to primjenjivo, da joj dađe priliku da opravda svoje stajalište – nijedan od akata koje donosi Komisija u tom kontekstu nije obvezujući (vidjeti rješenje od 19. rujna 2005., Aseprofar i Edifa/Komisija, T-247/04, Zb., EU:T:2005:327, t. 47. i navedenu sudsku praksu).
- 47 Posebice glede davanja obrazloženog mišljenja, Sud je također utvrdio da je riječ o prethodnom postupku koji nema obvezujući pravni učinak u odnosu na adresata obrazloženog mišljenja (presuda Komisija/Njemačka, t. 39. *supra*, EU:C:1998:441, t. 44.).
- 48 Stoga se, *a fortiori*, pobijani dopis, u kojem Komisija neformalno poziva Republiku Sloveniju da stavi tradicionalna vlastita sredstva na raspolaganje za proračun Unije, ne može smatrati aktom koji se može pobijati.
- 49 S obzirom na navedeno, treba uzeti u obzir da pobijani dopis predstavlja samo informativni pisani izraz mišljenja, dopunjen pozivom upućenim Republici Sloveniji da stavi na raspolaganje tradicionalna vlastita sredstva. Taj dopis ne može, dakle, predstavljati odluku koja bi bila predmet tužbe za poništenje jer ne može proizvesti pravne učinke niti to ima za cilj.
- 50 Zaključak iz točke 49. ovog rješenja ne mogu dovesti u pitanje drugi argumenti koje je iznijela Republika Slovenija.

- 51 Kao prvo, glede iznosa tradicionalnih vlastitih sredstava, načina njihova stavljanja na raspolaganje i mogućeg plaćanja zateznih kamata, treba napomenuti da, prema sudskoj praksi Suda, postoji neraskidiva veza između obveze utvrđivanja vlastitih sredstava Unije, obveze njihova pravodobnog knjiženja na račun Komisije i obveze plaćanja zateznih kamata. Štoviše, potonje se plaćaju bez obzira na razlog kašnjenja u unosu tih sredstava na Komisijin račun. Iz toga proizlazi da ne treba razlikovati slučaj u kojem je država članica utvrdila vlastita sredstva, a nije ih uplatila, od slučaja u kojem ih neosnovano nije utvrdila, čak i kad nema obvezujućeg roka (presude od 16. svibnja 1991., Komisija/Nizozemska, C-96/89, Zb., EU:C:1991:213, t. 38. i Komisija/Danska, t. 29. *supra*, EU:C:2005:683, t. 67.).
- 52 Stoga se poboynost pobijanog dopisa u dijelu u kojem se bavi iznosom predmetnih tradicionalnih vlastitih sredstava i mogućim plaćanjem zateznih kamata ne može ocjenjivati neovisno o poboynosti navedenog dopisa jer se u njemu navodi obveza stavljanja vlastitih sredstava na raspolaganje za proračun Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 20. ožujka 1986., Komisija/Njemačka, 303/84, Zb., EU:C:1986:140, t. 11.).
- 53 Doista, s obzirom na nepostojanje presude Suda kojom bi bilo utvrđeno da Republika Slovenija nije ispunila obvezu stavljanja na raspolaganje tradicionalnih vlastitih sredstava predviđenih Uredbom br. 1150/2000, koja je pobijana, Komisija ne može biti ovlaštena za donošenje konačne odluke o iznosu predmetnih tradicionalnih vlastitih sredstava i za konačno rješavanje pitanja zateznih kamata.
- 54 Prema tome, pobijani dopis, koji ne proizvodi obvezujuće pravne učinke pozivom Republici Sloveniji da tradicionalna vlastita sredstva stavi na raspolaganje za proračun Unije, ne može, *a fortiori*, proizvoditi pravne učinke kada se odnosi na iznos mogućeg gubitka vlastitih sredstava i obvezu plaćanja zateznih kamata iz članka 11. Uredbe br. 1150/2000.
- 55 Kao drugo, valja odbiti argumente Republike Slovenije koji se temelje na tome da je Komisija pogrešno protumačila relevantne odredbe predmetne uredbe ili da je pobijani dopis pravno neutemeljen.
- 56 Naime, budući da pobijani dopis ne može biti predmet tužbe za poništenje podnesene na temelju članka 263. UFEU-a, argumente Republike Slovenije koji se temelje na tome da su Komisijina razmatranja iz tog dopisa pogrešna ili pravno neutemeljena treba odbiti kao bespredmetne.
- 57 Kao treće, zbog istih razloga poput prethodnih treba odbiti kao bespredmetnu i argumentaciju Republike Slovenije koja se temelji na tome da pobijani dopis proizvodi obvezujuće pravne učinke prema trećima, a osobito prema društvu Kandit jer je Komisija prejudicirala odluku u mogućem postupku u vezi s oslobođenjem od plaćanja carinskih pristojbi u korist tog društva ili njihovim povratom.
- 58 U svakom slučaju, treba istaknuti da se obveza stavljanja na raspolaganje vlastitih sredstava odnosi na odnose između Unije i država članica. Međutim, naplata carinskog duga odnosi se na odnos između države članice i dužnika.
- 59 Doista, kao što je to Sud naveo u točki 63. presude Komisija/Danska, t. 29. *supra* (EU:C:2005:683), postojanje razlike između pravila o obvezi utvrđivanja prava Unije na vlastita sredstva i onih koja se odnose na mogućnost da države članice naplate carine Sud je već prihvatio u presudi od 7. rujna 1999., De Haan (C-61/98, Zb., EU:C:1999:393).
- 60 Stoga mogućnost da društvo Kandit dobije oslobođenje od plaćanja carinskih pristojbi ili njihov povrat ne može ovisiti o okolnosti da bi Republika Slovenija naposljetku mogla biti dužna staviti vlastita sredstva na raspolaganje za proračun Unije.

- ⁶¹ S obzirom na sve navedeno, pobijani dopis ne predstavlja akt koji može biti predmet tužbe za poništenje. Tužbu stoga treba odbaciti kao nedopuštenu, a da ne treba ispitati druge argumente koje je iznijela Komisija i da nije potrebno odlučiti od zahtjevima za intervenciju Portugalske Republike i Kraljevine Španjolske.

Troškovi

- ⁶² U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev.
- ⁶³ U ovom slučaju, budući da Republika Slovenija nije uspjela u postupku, valja joj naložiti da, osim vlastitih troškova, snosi i troškove Komisije, sukladno njezinim zahtjevima.
- ⁶⁴ Nadalje, u skladu s člankom 144. stavkom 10. Poslovnika, Republika Slovenija, Komisija, Portugalska Republika i Kraljevina Španjolska snose svaka svoje troškove koji se odnose na zahtjeve za intervenciju.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (treće prošireno vijeće)

rješava:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Nije potrebno odlučiti o zahtjevu za intervenciju Portugalske Republike i Kraljevine Španjolske.**
- 3. Nalaže se Republici Sloveniji snošenje vlastitih troškova i troškova Europske komisije.**
- 4. Republika Slovenija, Komisija, Portugalska Republika i Kraljevina Španjolska snose svaka svoje troškove koji se odnose na zahtjeve za intervenciju.**

U Luxembourg 14. rujna 2015.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
S. Papasavvas